

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: Harmadfél hónap alatt

Cím: hatvan házat adtak el
Budapestben

Forrás: Bpesti Hírlap

Bp

(Hely)

1919. x. 17

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

383.162

Hely

Idő

1919.

Személy

Helyszám

Közp. nyomt. XX. cs. 2

Budapesti Könyvtárak háziomdaja 1919.

Harmadfél hónap alatt hatvan házat adtak el Budapestben.

Budapest, okt. 16.

Harmadfél hónapja van, hogy a proletárdiktatúra megbukott s ez alatt az idő alatt mindössze hatvan ingatlan cserélt gazdát a fővárosban. Azt lehetett volna hinni, hogy a proletárdiktatúra alatt titkos üzleteket kötöttek az ingatlanban, s ezek a titkos üzletek most törvényesítődnek a telekkönyvben, de ezzel szemközt az a tény, hogy olyan kicsi az ingatlanforgalom, mint a milyen évtizedek óta nem volt. Ugy látszik, hogy Budapestben ma a házak egyáltalán nem eladók, legalább is ez tűnik ki az elmúlt harmadfél hónap adataiból, mert egy nagyobb házvásár kivételével csupa kis családi házak cseréltek gazdát.

Augusztus másodika óta 60 ingatlan eladási ívet jegyeztek fel a Markó-utcai telekkönyvi hivatalban. Az eladott házak közül a Váci-utcai Velics-féle ház kelt el a legnagyobb áron, melyet a Berndorfi fémáru-gyár Krupp Artur r.-t. magyarországi fióktelepe vett meg 1.100.000 koronáért. A többi gazdát cserélt ingatlan jóval kisebb értékű. Két- és háromszázezer koronás vétel alig akad egy-kettő. Kisebbségi jellegű házak 30-tól 100.000 korona értékben teszik ki a forgalom legnagyobb részét. Nem egy közülük már harmadszor változtat tulajdonost. 1914 óta s így nagyon szépen megfigyelhetjük, hogy a pénz fokozatos értéktelenedésével párhuzamosan hogyan növekedett az ingatlan értéke. Így például Angyalföld egy névtelen kis utcájában eladtak egy házat 1913-ban 14.000 koronáért s 1919. augusztusában ugyanezt 36.000 koronáért. Az árak ilyen hihetetlen megnövekedését nézve, egy kiszűrlő ház

csinálta a legnagyobb karriért, a mennyiben 1916-ban 30.000 koronáért, 18-ban 45.000 koronáért és 1919. szeptemberében 80.000 koronáért cserélt gazdát. De a többi sem marad e tekintetben nagyon mögötte, mert békeértékük három-négyszeresét fizették ki legújabb tulajdonosaik.

Ilyen nagy ára van ma Pesten az ingatlanoknak s mégis kevés a kínálat; főként a nagy, sokemeletes bérpaloták nem kaphatók. Ennek természetesen a pénz bizonytalansága az oka. Bérpaloták, melyek hoznak annyi jövedelmet, hogy belőle adójuk s a legszükségesebb javittatási költségek fedezhetők, a mai rendezetlen pénzvisszonvok között nem eladók. Más-ként áll az ügy a kis családi házaknál. Egy kis, háromlakásos magánháznak, melynek béke értéke 35—40.000 korona, évi összes jövedelme, beleszámítva ama lakás jövedelmét is, melyet a tulajdonos maga foglal el, a legjobb esetben ezer korona. Ebből 23 százalékot jövedelemadó címén le kell fizetni. A maradék 770 korona nem fedji a javittatás kiadásait sem. Ugyanis tetőcserépjavítás a legkisebb háznál sincs 150 koronán alul. Az esőcsatorna reperációja minimum 150 korona. A vízvezeték, melyre a szerelő 50 koronán alul rá sem tekint, évenként legalább négyszer felmondja a szolgálatot. Vízadó, kéménysoprópénz s az évi kőművesmunka elnyelik a maradék 270 koronát; arról nem is szólva, hogy mi is lesz, ha a kiöntő csatorna véletlenül elromlik, s a ház mestert pótló személy számára hol a fedezet.

Ilyen körülmények között természetes, hogy ha mégis van ingatlanforgalom, akkor a kis, családi házak cserélnek gazdát, mert tulajdonosuk — legnagyobbbrészt tisztviselő — nem bírja a sok ráfizetést. Vevő pedig sok akad, hiszen van elég hadigazdag vagy lánckereskedő, a ki szívesen eltűr 20 százalékos veszteséget azért, hogy a pénze el ne értéktelenedjék.